

О.С. ПУШКІН

КАЗКА

ПРО ПОПА

І НАЙМИТА ЙОГО БАЛДУ

бібліотека українського мистецтва

uartlib.org

Переклад
МАКСИМА РИЛЬСЬКОГО

Малюнки
АНАТОЛІЯ БАЗИЛЕВИЧА

О.С. ПУШКІН

**КАЗКА
ПРО ПОПА
І НАЙМИТА ЙОГО
БАЛДУ**

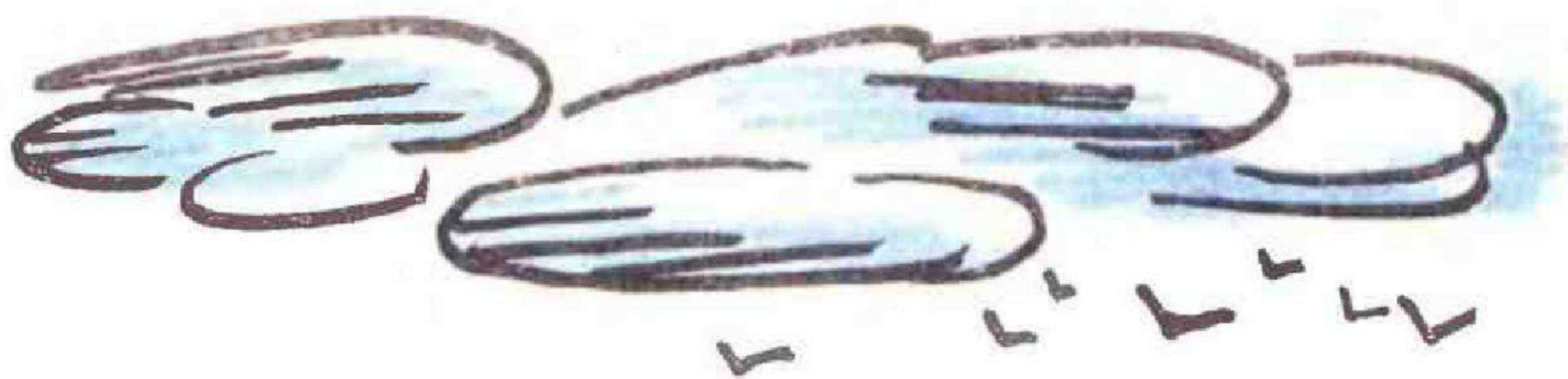

Видання друге
Для дошкільного віку

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1979

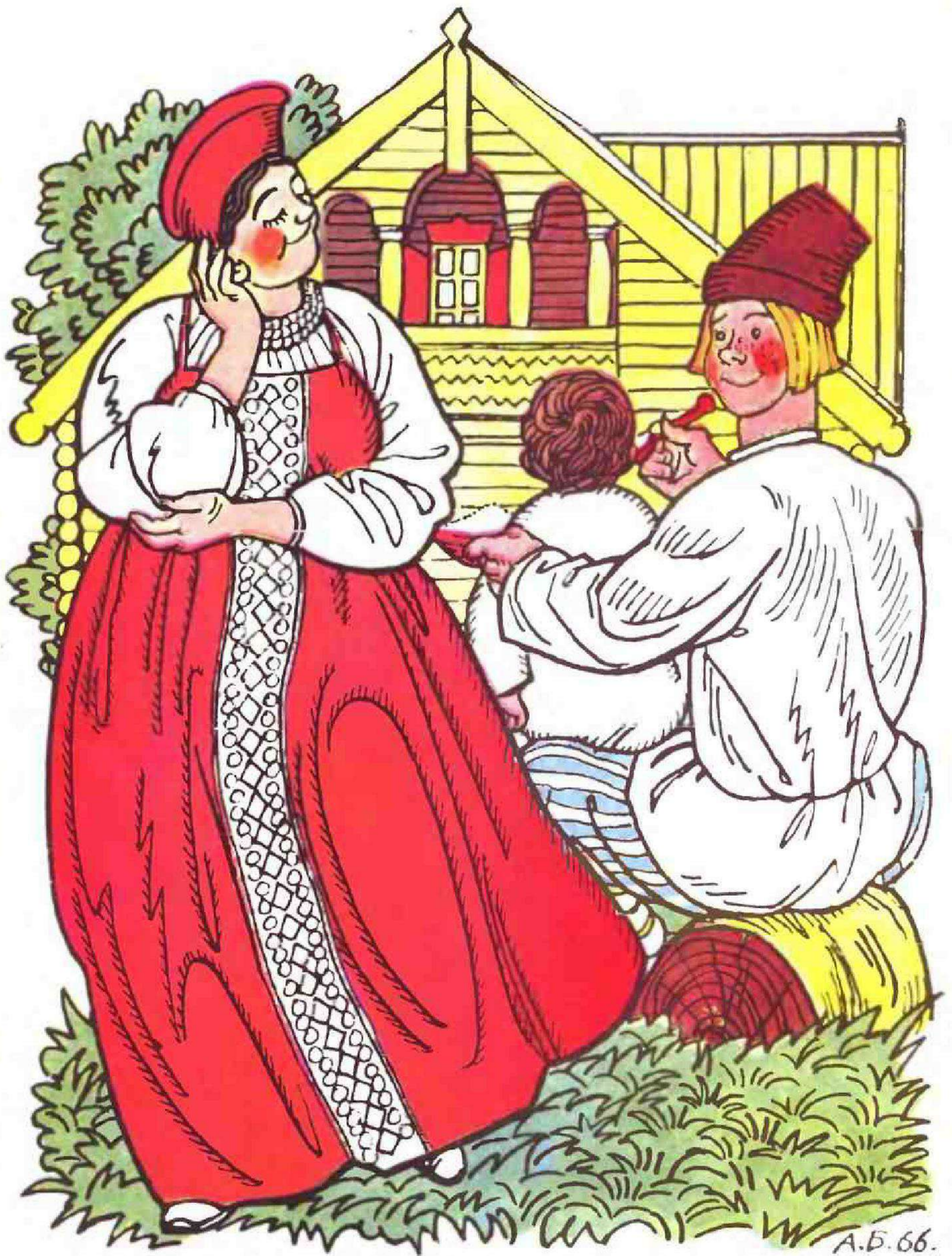
А.Б.66.

Ж

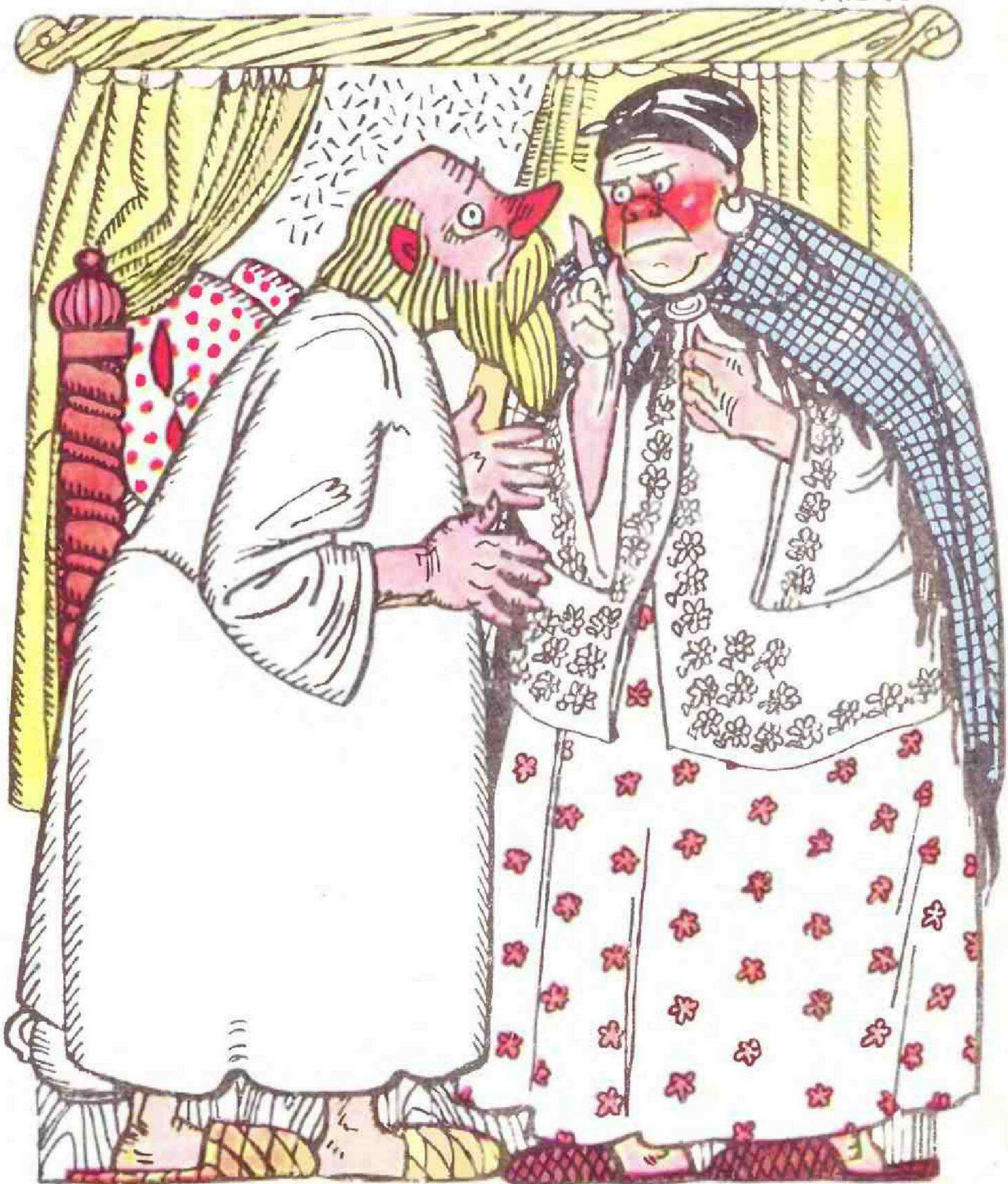
ив собі піп,
Околоту сніп.
Пішов піп по ринку,
Чи не купить яку дешевинку.
Назустріч йому Балда
Іде, навкруги погляда.
«Здоров, попе-борода,
Чого так рано схопився,
По що спорядився?»

Піп йому: «Шукаю служника такого,
Не вельми ціною дорогого,
Щоб знав і коні доглядати,
І шить, і варить, і майструвати».
Балда відказав:
«Служитиму рік тобі славно,
Щиро, ще й дуже справно
За три щиглі тобі в лоб од мене.
А їсти буду ячмінь варений».
У попа від тих слів
Зразу лоб засвербів,
Затряслася з ляку борода,
А проте піп подумав: не біда!
Каже піп Балді: «Добре, згода!
Не вийде з того обом нам шкода,
Іди ж до двору мого ти,
Покажи, який ти до роботи».
Живе Балда в поповім домі,
Спить собі на соломі,
Їсть за чотирьох,
Працює за сімох.
Ще з ночі в нього все ходором ходить,
Виоре нивку, заскородить,
Піч затопить, усе зготує, закупить,
Ячко спече та сам і облупить.
Попадя Балдою не нахвалиться,
Попівна без Балди сохне і печалиться,
Попеня зове його татком;
Кашу зварить, бавиться з дитятком.
Тільки піп Балду не любить,

A.B. 66.

Ніколи його не приголубить,
За розплату думає частенько.
Дні минають, уже й строк близенько.
Піп не їсть, не п'є, ночі не спить.
Лоб йому заздалегідь тріщить.
От він попаді признається:
«Так і так, що робить зостається?»
Бистрий розум жіночий
До усяких хитрощів охочий,—
Каже попадя йому стиха:
«Ось ми як того позбудемось лиха:
Загадай ти роботу Балді таку,
Що ніхто б не зробив на людським віку
Тим ти і лоб захистиш від побою,
І рахунки свої закінчиш з Балдою».
Тут зробилося попові веселіше,
Поглядає він на Балду сміливіше,
Став він, гукає до Балди:
«Вірний мій слуго, а йди-но сюди!
Слухай: чорти мені підать велику
Підписалися платити довіку.
Луччого прибутку не бажати,
Та недоплатників за три роки багато.
Як наїсися ячменю свого ти,
Іди виправ подать із бісоти».
Балда, не чувши ніякого горя,
Пішов та й сів край берега моря;
Там узяв він мотузку крутити
Та кінець її в морі мочити.
От вилазить з моря старий Біс,

Каже: «Який тебе вітер заніс?» —
«Та от мотузкою хочу море морщить
Та вас, прокляте плем'я, корчить».
Впала Бісові на серце туга:
«Скажи, за що така нам наруга?» —
«Як за що? Почали ви нас гнівити,
Пода́ті не хочете платити.
Добра ж тут буде нам утіха,
Вам, собакам, не утекти від лиха». —
«Балдонько, зажди ще час-годину,
Матимеш подать за всю нашу родину.
Постривай, вишлю свого внука».
Балда мислить: «Чортика обдурить не штука!»
Виринуло те бісенятко,
Занявчало, як голодне кошенятко:
«Здоров, Балдо-селючок, здоров!
А по яку-то ти пода́ть прийшов?
Жодних податей чортячому народу
Не доводилося платити зроду.
Ну, та дарма, — бери, лишень умова
З нашого обопільного слова,
Щоб надалі уникнути нам горя:
Хто скоріше з нас оббіжить круг моря.
Той і подать візьме сповна;
У мішку там готова буде вона».
Засміявся Балда лукаво:
«Ех, ти ж, нерозумна прояво!
Де тобі змагатись зо мною,
Зо мною, з самим Балдою?
От уже послали супостата!

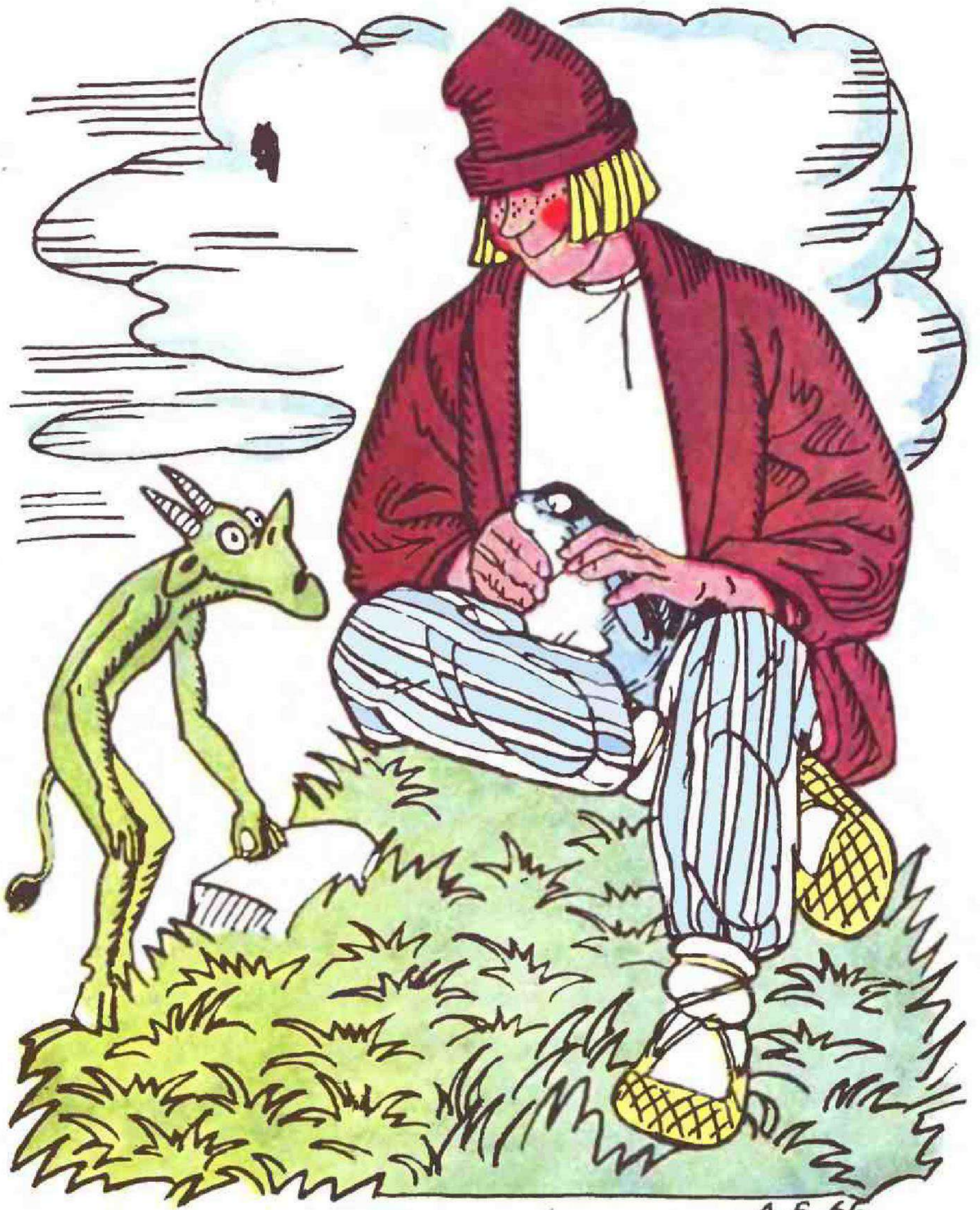
A.B.66.

Пожди лишень мого меншого брата».
Пішов Балда в близький лісок,
Спіймав двох зайчиків та в мішок.
Знов до моря він приходить,
Чортеня край моря знаходить.
Держить Балда одного зайку за вуха:
«От тепер ти нашої музики послухай!
Ти, чортенятко, іще хлопченятко,
Супроти мене і зовсім малятко.
Змагатись зо мною — часу даремна трата,
Ану, до жени спочатку мого брата.
Раз, два, три! Ну-бо швидко!»
Побігли вони, ледве видко, —
Чортеня по березі морському,
А зайньо в ліс додому,
От, море все обкруженявши,
Висунувши язик, мордочку піднявши,
Прибігло бісеня, задихаючись.
Мокре геть, лапкою втираючись,
Мислить: «Нічим Балда собі не зарадить!»
Зирк — а Балда свого братика гладить.
«Братику, — каже, — любий та милий,
Утомивсь, бідолашний! Відпочинь,
наберись сили!»
Чортик отетерів,
Хвостика підібгав, геть присмирнів,
До братика боком заходить.
«Почекай, — шепоче, — принесу зараз по́дять».
Пішов чортик до діда, каже: «Біда!
Перегнав мене менший Балда!»

Старий чорт узяв тут думати думу,
А Балда наробив такого шуму,
Що все море замутилось,
Хвилями так і розходилося.
Вилізло чортеня. «Годі, — кричить, —
Подать тобі принесемо вмиць.
Тільки слухай: бачиш цього дрю́ка?
Кинути його нехитра штука,
А хто далі цей дрюк закине,
По́дать візьме тієї ж хвилини.
Що ж? Боїшся ти ручки пошкодить?
Чого ж ти ждеш?» — «Та он хмарка
надходить.

Закину на неї твого дрю́ка,
А тоді почнеться вам, чортам, наука».
Побігло бісеня до діда старого
Розказати про Балдину перемогу.
А Балда знов море розтривожує
Та чортам мотузкою загрожує.
Вилізло чортеня. «Стривай, — пищить, —
Буде тобі по́дать умиць!..» —
«Ні, — каже Балда, —
Тепер мені черга припада,
Умову я сам призначу,
Задам тобі, враженя, задачу —
Побачимо, яка в тебе сила.
Дивись, он там сива кобила,
Кобилу підійми-но ти,
Спробуй хоч трохи з нею на спині пройти.
Піднесеш кобилу — по́дать твоя,

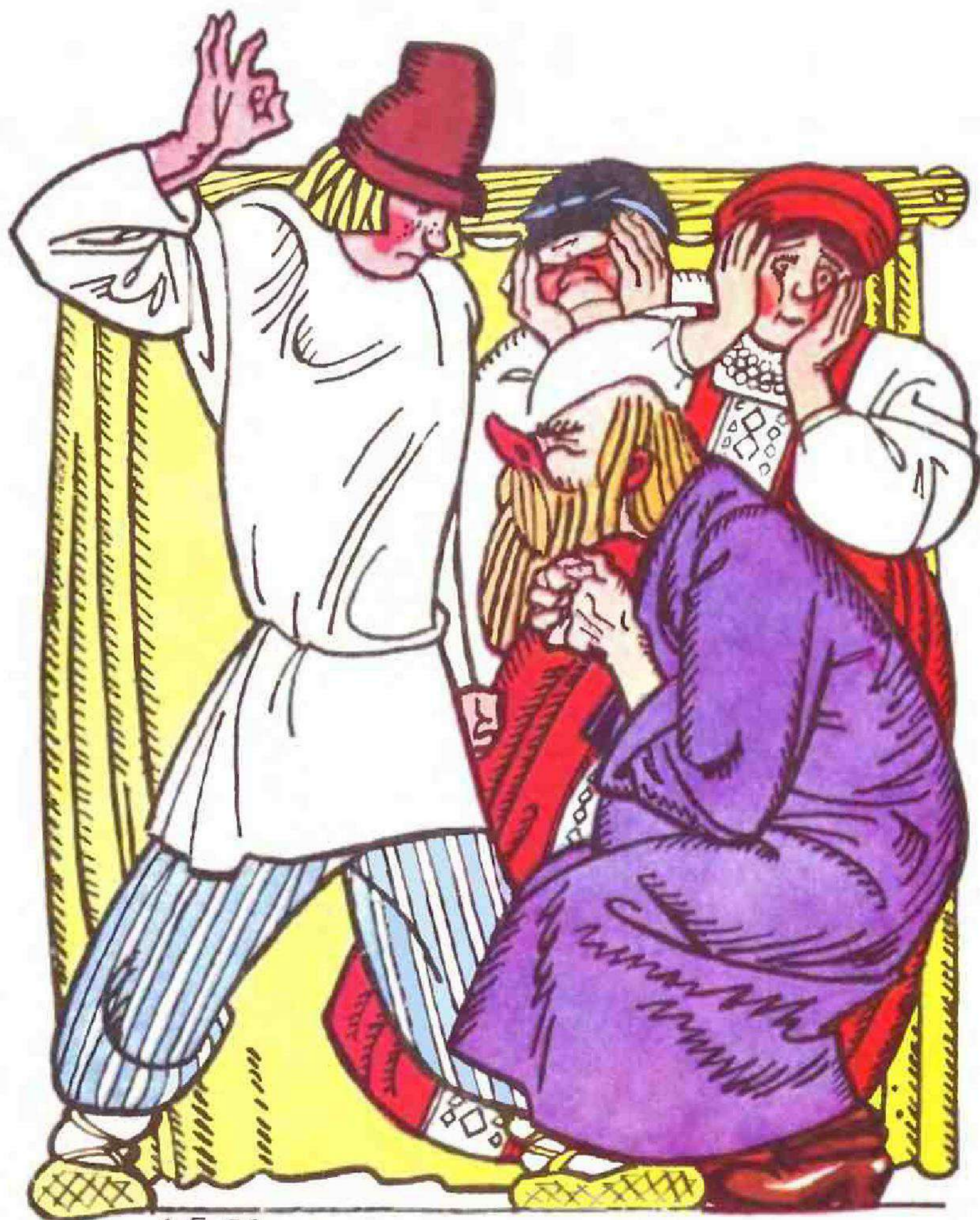
A. B. 66.

Не піднесеш кобили — то буде вже моя».
Бідолашний біс
Під кобилу підліз.
Та натужився,
Та напружився,
Підняв кобилу, два кроки ступнув,
На третім упав, ніжки простягнув,
А Балда йому: «Дурненьке, дурне ти,
Нічим ви, чорти, мене не поб'єте!
Ти й руками не підняв кобилу,
А я ось погами покажу свою силу».
Верхи Балда на кобилу сів,
Проскакав верству, аж куряву збив.
Бісеня тут до діда біжить,
«Переміг нас Балда!» — криком кричить.
Чорти подумали, погадали,
Повний мішок по́даті зібрали,
Балді принесли — забирай — сказали.
Іде Балда, несе, аж зігнувся,
А піп, як побачив, — ужахнувся,
За попадею ховається,
Од ляку корчиться-здригається.
Балда його відшукав,
Віддав по́дять, про плату йому нагадав.
Що ж піп робити має?
Лоба він підставляє.
Раз йому Балда щигля дав —
Підскочив піп, стелі дістав;
Удруге Балда щигля дав —
Мову людську піп утеряв;

A. B. 66

Утретє Балда щигля дав —
Старий геть з розуму спав.
А Балда похитав з докором головою:
«Не вганяв би ти, попе, за дешевиною!»

Пушкин А. С. Сказка о попе и работнике его Балде. Для дошкол. возр. (Пер. М. Ф. Рыльского. Рис. А. Д. Базилевича).— К.: Веселка, 1979.— с. 16 с ил.

Известная классическая сказка в стихах, в которой рассказывается о скупом попе и о веселом находчивом работнике Балде.

П $\frac{70801-024}{M296(04)-79}$ БЗ-6-23-79 4803010101

10 коп.

Александр Сергеевич Пушкин
СКАЗКА О ПОПЕ И РАБОТНИКЕ ЕГО БАЛДЕ

(На украинском языке)

Для дошкольного возраста

Перевод с русского

Максима Фадеевича Рыльского

Рисунки Анатолия Дмитриевича Базилевича

Издательство «Веселка», Киев-4, Бассейная, 1/2

Редактор П. П. Засенко

Художній редактор Д. П. Присяжнюк

Технічні редактори К. П. Богдан, Л. В. Маслова

Коректор О. Д. Дряхлушина

Информ. бланк № 1309

Здако на виробництво 01.11.78. Підписано до друку 30.01.79. Формат 70×100/16. Папір офс. № 1. Гарнітура літературна. Друк. офсетний. Фіз. друк. арк. 1. Обл.-вид. арк. 1,03. Умовн. друк. арк. 1,29. Тираж 300 000. Зам. 8-435. Ціна 10 коп. Видавництво «Веселка», Київ-4, Басейна, 1/2.

Харківська книжкова фірма «Комуніст» республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига» Держкомвидав УРСР, 310042, Харків-19, Енгельса, 11.